

Matkaraportti: Tukholma Suomikoti

Linda Winter, sosiaali- ja terveysala

Tein harjoittelujakson osana viimeistä tutkinnon osaani Tukholman Suomikodissa, joka sijaitsee osoitteessa Ramviksvägen 213, Enskeden asuinalueella. Harjoittelujaksoni kesti kuusi viikkoa.

Tutkinnonosan nimike oli "Ikääntyneiden osallisuuden edistäminen", joten osasin odottaa harjoitusjaksolta paljon viriketoimintaa ja muuta ikääntyneitä aktivoivaa toimintaa työssäni. Harjoitusjaksoni aikana mm. Kävimme asukkaiden kanssa paljon ulkoilemassa, laitoimme hiuksia, leivoimme, luimme kirjaa, pidimme yhteisiä tuokioita, joissa selvitimme asukkaan elämänhistoriaa, hyviä ja vaikeita kokemuksia. Kokemukseni vastasivat hyvin odotuksiani ja tulin hyvin tutuiksi asukkaiden kanssa. Ohjaajani osasi hyvin neuvoa ja ohjeistaa asukkaiden kanssa toimimisessa, mutta osasin myös omatoimisesti tutustua heidän persoonaansa ja toimintamalleihin.

Pääkielenä työpaikalla käytin suomea, vaikka jonkin verran jouduin turvautumaan englantiin mm. Omaisten kanssa, koska useat heistä olivat koko ikänsä asuneet Ruotsissa ja ovat puhuneet vain ruotsin kieltä kotonaan. Opin myös hieman ruotsin kieltä itse harjoitusjakson aikana, mutta sen ymmärtäminen oli minulle haastavaa. Ruotsissa puhuttu ruotsin kieli on paljon nopea tempoisempaa, eikä ääntämistä painoteta samalla tavalla kuin esimerkiksi Suomessa koulussa opetetussa ruotsissa. Suurin osa työpaikan henkilökunnasta puhui suomea, vaikka jotkut puhuivat äidinkielenään ruotsia. Joskus raportit pidettiin ruotsin kielellä ja en saanut aina kiinni mitä sen aikana kerrottiin. Kommunikointi kuitenkin onnistui työyhteisön kanssa. Pienesti huomasin kuitenkin kulttuurierona, että ruotsalaisilla oli tapana keskustella omalla kielellään muiden ruotsalaisten kanssa enemmän, kaikki eivät myöskään tervehtineet minulle takaisin, mutta suurin osa kuitenkin. Hoitotyö ja sen organisointi oli mielestäni aika samantyyppistä kuin Suomessa, erona taukoajassa se, että taukoja oli vain yksi n. puolisen tuntia, jossain ennen lounasta. Itse pidän mieluummin kahdesta tauosta, kahvi- ja lounastauosta koska se auttaa minua palautumaan työpäivän aikana paremmin.

Asuin harjoitusjaksoni ajan Airbnb:n kautta löydettyssä asunnossa. Vuokra- asunto olisi tullut varmastikin halvemmaksi, mutta tämä tuntui turvallisimmalta vaihtoehdolta, sekä se sijaitsi hyvällä, sekä rauhallisella asuinalueella vain kilometrin päässä työpaikaltani, joten menin työmatkat aina kävellen. Asuntoni oli osa vuokraajieni omakotitaloa, kuin pieni yksiö. Sieltä löytyi kaikki arjessa tarvittavat mukavuudet, kuten uuni, liesi, astianpesukone, sekä pyykinpesumahdollisuus. Asunnossa sai olla ihan omassa rauhassa, mutta vuokraajani olivat todella ystävällinen pariskunta, jotka mielellään neuvoivat, jos tuli jotain kysyttävää ja auttoivat sitä mukaa myös. Asunto tuli maksaneeksi n. 1700 euroa kuudelta viikolta, mutta budjettini riitti hyvin ruokaan ja muihin elinkustannuksiin ajalle. Asunnossa oli muutamana sääntönä vain kodin kunnioitus, eikä juhlimista. Näitä ei ollut vaikea noudattaa. Liikuin suurimman osan ajasta asuinalueeni ja työpaikan välillä matkan varrella ruokakaupoissa, mutta kävin myös muutaman kerran kiertämässä keskustaa sekä Gamla Stania. Kävin myös kahviloissa ja muutamassa ruokapaikassa. Matkustusvälineenä käytin Tunnelban-metroa, sekä kerran bussia. Matkustushinta oli aika samaa luokkaa kuin Suomessa. Olisin varmasti löytänyt enemmänkin konkreettista tekemistä, mutta halusin keskittyä loppurutistukseen ennen valmistumistani ja minulla oli ihan tarpeeksi mukava olla

Airbnb- asunnossani, jossa oli mm. Ilmainen Netflix mitä käyttää.

Opin sen verran ruotsalaisesta kulttuurista, että tuntemattomat ovat sosiaalisempia kuin suomalaiset vastaan tullessaan. Usein kuului kävellessäni metsäpoluilla iloinen “Hej!” niin nuorilta kuin vanhemmiltakin henkilöiltä. Sain myös maistaa joitakin perinteisiä ruotsalaisia herkuja kuten makkaraa, mikä oli hyvin erilaista mutta hyvää kuitenkin. Heillä on myös hyvin yleinen “Fika” termi mikä tarkoittaa ilmeisimmin kahvihetkeä erityisesti pullan kanssa. En osaa sanoa näinkö erityisesti eriävyyksiä alakohtaisesti, samankaltaista perushoitotyötä se oli. Sen huomasin kyllä, ettei lähihoitajat tee juurikaan haavojen hoitoa eivätkä jaa lääkkeitä dosetteihin. Lääkkeet annetaan suoraan pussista hoitajan toimesta.

Henkilökohtaisesti opin opintojaksoltani mm. Itsenäisyyttä, rohkeutta ja luottoa omiin valintoihin jatkoa varten. Kotoa pois oleminen oli jännittävää ja joskus jopa pelottavaa, mutta jäi kokemuksena sellaiseksi, että uskallan varmasti uudestaankin lähteä ulkomailla tutustumaan muihinkin kulttuureihin.

